

13.6.21, P. Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme spolu jeho jméno. Ž 34, 2-4

PÍSEŇ 158 Samému Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
děkujeme Ti za to, že se po delší době můžeme sejít i zde a společně oslavit Tvé jméno, Tvou přítomnost a že nás tu nenecháváš samotné. Děkujeme Ti, že k nám přicházíš ve svém Synu a současně odháníš všechno zlé, co nás tu a tam potkává. Děkujeme Ti, že nás spojuješ, když jsme sami rozdělení a že nám dáváš další šanci být tu jeden pro druhého. A děkujeme Ti, že tak činíš i v jednotě se svým Duchem a že tu jsi i pro nás. A prosíme Tě, dávej nám dostatek sil vycházet se svými blízkými i vzdálenými v lásce a pokoji, prosíme, buď nám přítomen ve svém Duchu, ať se nemusíme ničeho bát a všechno směřujeme do Tvé mocné blízkosti. Amen

1. ČTENÍ Iz 49, 24-25

PÍSEŇ 198 Pod ochranou

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,
k Tobě nyní směřují všechny naše prosby za naše blízké i vzdálené. Prosíme Tě za všechny, kdo jsou ve svém životě nějak rozdělení a nemohou najít tu správnou cestu k nějakému sjednocení. Prosíme Tě za všechny, kdo si ve svém životě procházejí nějakou krizí, dej jim dostatek sil najít nějaké řešení. A prosíme Tě za všechny, kdo se strachují nad svou existencí, dej nám všem poznat, že Ty jediný jsi Pán a že se nemáme čeho bát. A přimlouváme se za všechny rodiny, kde místo lásky vládne nenávisť, místo radosti a pokoje smutek a žal a místo touhy po vzájemných a společných setkáních jen opuštěnost a samota. A všechny své nevyslovené prosby vkládáme do společné modlitby, jak jsi ji nás Ty sám naučil: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ Láska nechť je bez přetvářky. Oškivte si zlo, lněte k dobrému. Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému. V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. Řím 12, 9-12

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mk 3, 20-27

Vešel do domu a opět se shromáždil zástup, takže nemohli ani chleba pojíst. Když to uslyšeli jeho příbuzní, přišli, aby se ho zmocnili; říkali totiž, že se pomátl. Zákoníci, kteří přišli z Jeruzaléma, říkali: „Je posedlý Belzebulem. Ve jménu knížete démonů vyhání demony.“ Zavolal je k sobě a mluvil k nim v podobenstvích: „Jak může satan vyhánět satana? Je-li království vnitřně rozděleno, nemůže obstát. Je-li dům vnitřně rozdělen, nebude moci obstát. A povstane-li satan sám proti sobě a je rozdvojen, nemůže obstát, a je s ním konec. Nikdo nemůže vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka dříve nespoutá. Pak teprve vyloupí jeho dům.

Bylo jich tolik, že ani neměli co jíst. Bylo jich tolik, až to bylo i trochu podezřelé. Bylo jich tolik, kolik bychom si přáli i my, aby nás bylo, ani o jednoho méně. Jako by všechno bylo o těch počtech.

Otázka je však jiná. Kdo skutečně byli a jsou Ježíšovi bližní. Kdo jsou ti, kteří se Ježíše chtějí zmocnit a přede všemi ho pomluvit. Kdo jsou ti, kteří Ježíše zvou, kam se dá a na druhé straně říkají, že se pomátl. Kdo jsou ti zákoníci, kteří tak moc po Ježíši jdou a kdo je naopak jeho rodinou, která by měla stát za ním. Neboli proč má Ježíš tolik nepřátel a kdo tu za všechno může, když víme, že ten zlý, satan, je tam venku. A kdo je ten zlý, jehož dům je rozdělen a nemůže obstát před nálety jiných satanů a kdo je naopak ten silný, ten dobrý, jehož je potřeba nejdříve spoutat. A proč by měl být Ježíš posedlý zlým démonem, když víme, že byl dobrý a šířil kolem sebe dobro.

Ježíš je ten, který dává lidem dohromady. Až mě to někdy překvapuje, že ne církve a někdy ani Bůh, ale Pán Ježíš. A některým lidem to vadí, že se někdo ve jménu Krista může taky někde sejít nebo je jim to jedno a neříkají vůbec nic. Víra je také někdy provázena mlčením. Až jim to Ježíš musel ukázat na podobenství, že přece není žádný zloduch, jen je někdy vnitřně rozděleno to, co by mělo být spíš spojené a nemůže to pak obstát ani ve světě plném změn. A totéž platí i pro jednotlivé domy a možná i rodiny. Dokonce i když proti sobě povstane i všechno zlo, nemůže obstát a je s ním konec.

Ježíš však vytváří jednotu. A spolu s ním i víra. A pomatení smyslů vzniká tam, kde člověk nemůže mluvit. A to ani o své víře. Ve filosofii se sice říká, že o čem není možné mluvit, o tom je lepší mlčet, ale v teologii zase existuje poučka, že o čem jiném by spolu lidé měli mluvit než o Bohu a své víře. Také proto teologie vznikla, jako odpověď na Boží zavolání a lidské ano Bohu ve své víře. A když se proti tomu ohrazují ti, kteří říkají, že o víře mluvit nelze, neboť to zavání démonologií, tak jim na to Ježíš odpoví, že právě naopak. Kdo chce být celým člověkem, kdo chce bydlet v jednom domě se svými bližními a kdo se nechce potkat s kdekým silákem, musí ho nejdříve spoutat. Pak teprve může vyloupit jeho dům.

Ale vraťme se k naší víře. Kdo chce být opravdu celým člověkem a bydlet v jednom domě i s ostatními lidmi, tomu Ježíš doporučuje

sdílet se i se svou vírou. Lidská víra má přitom několik rovin. Tou první je lidské ano na Boží zavelání. To se obvykle děje při křtu a potvrzuje konfirmací. Tou druhou je souhra běžného života s tím nedělním, to se děje především tím, s čím člověk vychází ze shromáždění s ostatními křesťany, jestli jak říkal prof. Filipi s hlavou vztyčenou anebo svěšenou. A tou třetí rovinou je naše vlastní přemýšlení o víře jako o tom, o čem se dá sdílet i s ostatními lidmi. O víře, která patří právě i do toho každodenního života, o víře, která je připravena odpovídat na otázky po smyslu našeho pozemského bytí i o tom, co bude potom a o víře, která sama takové otázky pokládá. Co je mým jediným a největším potěšením v životě i ve smrti, že nejsem sám svůj, ale patřím svému jedinému Bohu, našemu společnému Pánu a Spasiteli. O víře, která člověka nutí přemýšlet nad svým životem, nad tím, proč jsem vůbec tady a neomezuje se jen na věci pozemské a dejme tomu časné, ale obrací se i k hodnotám řekněme věčným, jako je naše společná víra, naděje, která umírá poslední a láska, která není jen lidská, ale i Boží. O víře, která často dává obsah i tomu, co my sami myslíme a není to jen o člověku, ale právě i o Bohu. A o víře, která často dává obsah i našemu vlastnímu přemýšlení nejen o lidech okolo, ale i o nás samých, kteří pro ni někdy jen hledáme ta správná slova. A o víře, která potřebuje právě to dobré slovo, aby mohla zaujmout i obsahem naší řeči a nezůstávala

jen u prázdných frází. Jak nás na to upozorňoval i lektor kazatelského semináře, hlavně žádné fráze. Všechno musí být promyšlené. Přitom je zajímavé, jak těžko se zrovna o víře mluví. A pro mě teda dvojnásob. Jak víru stále provází jistý ostych, jak se se svou vírou tak strašně neradi sdílíme. A to právě i ve svých rodinách. A není to jen o rozdílech mezi katolickou, o níž toho víme až překvapivě hodně a evangelickou či jinou protestantskou. Je to o víře jako takové, víře jako nějakému základnímu životnímu směřování, víře jako otázce po smyslu našeho života. Víře, o které by se mohlo mluvit až překvapivě často, pokud by se týkala nás samých, nevyháněla by kdejakého démona, ale pokorně přijímala výzvy dnešní doby. A že je ta doba výzev plná, jak vrátit do širšího povědomí hodnoty jako je víra, naděje a láska, jak nebýt vnitřně rozdělení, ale sjednoceni společným zájmem o ty druhé a jejich otázky, problémy a názory. A jak se bránit i před tím zlým a nemuset poutat ani toho největšího siláka. Odpověď je jednoduchá. Lékem na všechno to pomatení smyslů a posedlost zlými duchy je dobré slovo. Nejen lidská řeč, která je tu už od nepaměti, ale dobré slovo. Slovo, které pomáhá urovnat si myšlenky, slovo, které nepatří jen na osamělá místa v lese či někam do ústraní, ale směřuje k jedinému, víře, naději a lásce. A slovo, které se nebojí právě ani takových hodnot, jakými jsou ta naše časnost, ale právě i věčnost. A slovo, které se nebojí vůbec ničeho ani proradné-

ho Belzebuba. Neboť to, co sjednotilo i celý zástup, že nakonec ani neměli co jíst, byla právě Kristova přítomnost a jeho mocné slovo. A to, co Ježíšovi trochu vyčítala i jeho rodina, že moc mluví. A to, co Ježíš pak sám musel vyvracet, že na řeči o víře a Bohu není nic špatného a někdy to jde i velice jednoduše. Nechat to zlé povstat proti sobě a sami hledat to dobré. Nechat v sobě rozdvojeného satana, aby sám zanikl a pokoušet se o to dobré. A nechodit do domu někoho silnějšího a loupit jeho věci, dokud ho sami nespoutáme. Jakákoli řeč o víře a Boží přítomnosti není nijak snadná, to víme všichni, ale právě Ježíš nám dává zakusit, že to jde, když se chce. Že na té dobré zprávě o Kristově životě a působení je mnoho z toho, co bychom si přáli i my všichni, být sami v sobě sjednoceni a nebát se, že nás nějaký satan porazí. Poněvadž je-li i celý dům vnitřně rozdělen, nemůže obstát a je-li i to zlé kolem nás nějak rozděleno, nemůže to obstát a je s tím i konec. A nejlepší obranou proti takovému rozdělení je najít nějaké sjednocení. Jednotu v tom, co je i v lidském životě asi ze všeho nejpodstatnější, jednotu ve víře, naději a lásce. Jednotu v náhledu na Ježíšovo působení a jeho život, jednotu ve společném čtení biblických příběhů a svědectví a jednotu v pohledu na svět kolem nás, který není sám o sobě špatný, jen je mu někdy těžké porozumět. Stejně jako je těžké porozumět každému, komu se matou smysly a není mu do řeči a někdy ani do zpěvu.